

ROČNÍ OBDOBÍ

Obsah

Podzim	3
• Dubínek a čepička	4
• O kouzelníku Pidlovi	6
• O skřítkovi Kaštánkovi	8
• O veverce Lili	10
• O záchraně podzimu	12
• Pohádka o Kaštánkovi	14
• Srnka Linda	16
Zima	19
• Eskymáček Kubík a maličký Snížek	20
• Nedočkávané sánky	22
• O líném bobrovi Honzovi	24
• O medvídkovi, který nechtěl spát	26
• O vločce	28
• O zimě se zajíčky	30
• Pohádka o netrpělivém sněhovém mraku	32
• Putování za paní Zimou	34
• Sněhulák Zmrzlík	36
• Tři zachránci	38
Jaro	41
• Jarní probuzení	42
• O zatoulaném beránkovi	44
• O žízale Lauře	46
• První jarní procházka	48
• Ztracená velikonoční vejce	50

www.skolaci.com

náměty a inspirace, učební materiály

PODZIM

Podzim vypravuje...

Dubínek a čepička

Dubový klouček jménem Dubínek jednoho dne ztratil svou čepičku. No, a jak se to stalo? Poslechněte si krátký příběh:

Mamince slíbil, že do stmívání bude doma. Dubínek si totiž hrál se Šípkem v lese. Zapomněli hlídat čas a už se začalo stmívat. Dubový chlapeček se rozloučil a rychle pelášil domů.

Jenže druhý den zjistil, že když utíkal, ztratil svou čepičku někde v lese. Šel cestou, kudy pelášil předtím, ale čepičku nenašel. Navštívil Šípka, jestli ji neviděl, ale ten také čepičku nenašel. Dubínek smutně kráčel domů a v tu chvíli mu na hlavu spadl oříšek.

"Co já?! " zakřičel. "Nehledáš něco?" ozvalo se z koruny stromu. "No, čepičku hledám. Včera jsem ji ztratil." V koruně to zašumělo a vylezla veverka. "Je to tahle čepička?" "Ano, ano! Kde jsi ji našla?" jásal Dubínek. "Byla zahrabaná pod listím, tak jsem ji vzala," odpověděla veverka.

Dubínek rád poděkoval a s radostí utíkal domů za maminkou, aby jí pověděl tu novinu, že našel svou čepičku.

Michaela Lihotzká a Eliška Holinková, 7. A

Podzim vypravuje...

O kouzelníku Pidlovi

V jedné pohádkové říši žije v malém domečku na kuří nožce kouzelník jménem Pidla. Každé ráno, když se probudí, vyhlédne malým okýnkem, jaké je počasí. Na šedivém nebi nad holými stromy krákají a krouží vrány.

Protože Pidla rád chodí na procházky, obleče si svůj kouzelný kabát, vezme si kouzelnou hůlku a kráčí podzimní přírodou.

Celá zem je pokryta pestrým listím, které mu šustí pod nohama. Najednou uvidí malou holčičku, která hodně pláče a v ruce drží prázdný košíček.

Pidla se dozvídá, že jí před chvílí jeden zlý kluk vzal všechna jablíčka, která si nesla domů od babičky. Pidla ji pohladil a řekl: „Neplač, dobře se dívej, za chvíli budeš mít jablíčka zpátky.“

Mávnul kouzelnou hůlkou a začal foukat silný vítr. V povětří lítalo všechno možné, listí, větvičky i jablíčka a za chvíli měla holčička košík plný jablek. Otočila se a pán s hůlkou byl pryč. Usmála se a spěchala domů.

A jak dopadl zlý kluk? Stál s otevřenou pusou, vlasy se mu ježily hrůzou. Jablíčka byla pryč, kluk vzal nohy na ramena a utíkal domů.

David Vrábel a Jakub Kollár, 7. A

O skřítkovi Kaštánkovi

Každý večer při západu slunce vylézá z malého stromečku skřítek Kaštánek. Vychází ovšem jen na podzim, zbytek roku prospí. Jeho úkolem je totiž odhrabávat spadané listí, proto má nejvíce práce koncem listopadu, když se stromy připravují k zimnímu spánku.

Letos měl taktéž splnit svůj úkol, ale nenastavil si budík a skoro celý podzim prospal. Náhodou ho vzbudil zajíček Ďapka: „Kaštánku, vstávej!“ Kaštánek nevnímá, tak zajíček vezme kyblík s vodou a polije ho. „Co mě budíš! Mám ještě spoustu času, ještě mi nezazvonil budík!“ zakřičel rozčileně Kaštánek. „No právě, že nemáš, vždyť sis ho ani nenastavil!“ Kaštánek vyskočil z postýlky, popadl hrábě a utíkal ven. Když uviděl tu spoušť, hned se rozplakal. Zajíček k němu přistoupil a řekl: „Neplakej, když všechny pěkně poprosíme, tak nám určitě rádi pomohou.“ „Myslíš?“ řekl uplakaně Kaštánek. Zajíček přikývl a vzal Kaštánka za ruku. Oběhli celý les, a protože v lesíku byla jenom hodná zvířátka, tak jim všichni spěchali na pomoc. Každý udělal něco, někdo sbíral listí, někdo uspával stromy k hlubokému spánku, prostě si všichni pomáhali. Jakmile Kaštánek dometl poslední lísteček, zvířátka zvolala: „Huráááá, hurááá!“

Najednou začalo sněžit a Kaštánek s ostatními zvířátky odběhli do svých komůrek, aby se schovali. Nyní se už zimy nebáli, proto s dobrým pocitem usnuli.

Magdalena Dreslerová a Adriana Drastichová, 7.C

Podzim vypravuje

příběh

O veverce Lili

Byla jednou jedna veverka. Jmenovala se Lili. Žila sama ve velkém bukvicovém stromě. Celý rok strom opečovávala a na podzim ji zbylo sesbírat plody a připravit strom na zimu. Jenže na takovou malou veverku je to práce až moc. Každý večer chodila spát úplně unavená a smutná, protože byla úplně sama.

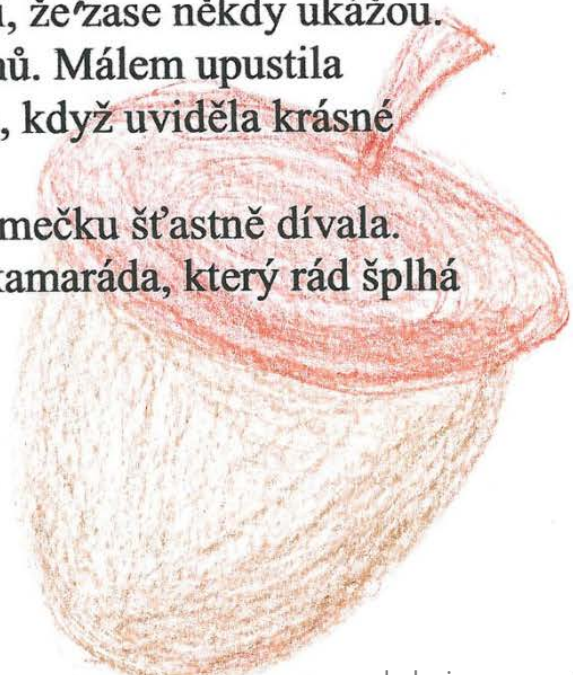
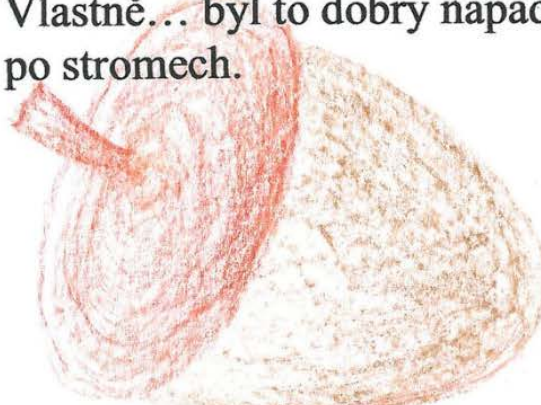
Blízko Liliného stromu bydlela víla Jitřenka. Vše už o Lili věděla. Moc jí chtěla pomoc-však to také víly dělají. Pořád na nic nemohla přijít, až si najednou vzpoměla, že nedávno zachránila jednu kočku, která spadla do řeky. Měla tehdy u sebe pět už větších koťat, která brzo měla jít do jiných rodin. Třeba ještě nějaká kočička není zadaná.

Když Jitřenka konečně našla Vločku (tak se ta kočka jmenovala), svěřila se jí se vším, co měla na srdci.

„Ty jsi mi pomohla a já tedy pomůžu také tobě. Ještě není jedno kotě zadané.“ mňoukla Vločka. Po chvíli přivedla hnědošedou kočičku s velikýma očima. Když se mladá kočička dozvěděla, že už konečně bude mít kamarádku, nedokázala už samou netrpělivostí ani stát na místě. Kočička i Jitřenka byly moc šťastné. Všichni se rozloučili a slíbili si, že^{se} zase někdy ukáží.

Ten večer se Lili zase vracela domů. Málem upustila všechny koše s bukvicemi, které držela, když uviděla krásné koťátko sedící na podlaze.

Víla Jitřenka se na ně ze svého domečku šťastně dívala. Vlastně... byl to dobrý nápad dát Lili kamaráda, který rád šplhá po stromech.

Příběh o záchraně podzimu

Jednoho dne se kaštanek Teodor vydal na dalekou pouť ke svému dědovi Georgovi, který ho již očekával.

Vyrazil za nádherného a slunečného podzimního rána z města Kaštanberk. Když dorazil do města Londýna, dalo mu velkou práci najít tu správnou dutinu stromu jeho dědy. George jej s radostí přivítal a provedl ho útulným domečkem. Dal mu něco na zub a sedl si do velkého houpacího křesla a začal bafat dýmku. Po chvíli se Teodor začal nudit. V domě dědy nebyl ani počítač ani televize, pouze starý šachový stůl obalený vrstvou prachu a malá knihovnička umístěná naproti krbu. Na policích byly vystavené černobílé fotografie, ze kterých Teodor poznal dědu a jiné kaštany. Zeptal se dědy: „Kdy je to vyfocené?“ George povstal z křesla a řekl: „No... To už bylo dávno.“ Povídal „To jsem byl ještě mladý a chytrý detektiv.“ „Detektiv?!“ udiveně poznamenal zvědavý Teodor „Opravdu ano, to jsem ti ještě nepovídal ten zapeklitý příběh o záchraně podzimu?“ Až když Teodor udiveně pokukoval, děda opět zasedl do křesla a povídal: „Jednoho obyčejného pracovního dne, když jsem jako obvykle seděl ve své kanceláři a popíjel čaj, někdo zaklepal. Jakmile jsem otevřel, vešel dovnitř podivný kaštan zahalený do černého pláště a povídal: „Agente Georgi, mám pro vás šokující zprávu. Když jsem byl na své obvyklé obhlídce kolem města, zahlédl jsem šíleného doktora Bukvici, jak spřádá tajné plány na ukradení podzimu svým novým vynálezem Podzimoodstraňovátorem 3000.“ V tu chvíli jsem okamžitě vyrazil k domu Bukvice, vyrazil jsem dveře a...?“ Teodor najednou uslyšel hlasité chrápání. „Ale néé... Děda zase usnul“ Děda se probudil až ráno a vůbec si nepamatoval, jak dopadl příběh, který Teodorovi slíbil.

A tak se Teodor nikdy nedozvěděl, jak příběh skončil. Ale jistě věděl, že to muselo dopadnout dobře, protože si všichni podzimu užíváme i nadále a jsme rádi, když k nám po létě zase zavítá.

Eliška Theimerová a Martina Vokurková ze 7. A

Podzim vypravuje...

Pohádka o Kaštánkovi

Byl jednou jeden Kaštánek a moc se chtěl stát člověkem. Jednoho dne se potloukal lesem, kde potkal hraboše ze sousedního pole. Ten mu řekl o malé kouzelné studánce, která prý plní přání. Kaštánek se k ní hned vydal, hledal celý den, až ji najednou spatřil ukrytou mezi kameny. Začal se tak radovat a poskakovat, až mu podklouzla nožička a s mohutným šplouchnutím spadl do studánky. Hladina pokrytá javorovými listy se nad ním uzavřela. Kaštánek zůstal sám, celý smutný, jen pozoroval, jak začal ve vodě bobtnat. Protože věděl, že sám se nahoru nedostane, našel si alespoň při okraji vodní hladiny malý důlek v hlíně, kde se zavrtal a vyčerpáním usnul. Zdál se mu krásný sen, jak roste a mění se v člověka a přitom si vůbec neuvědomil, že se podzim změnil v zimu a zima v jaro. Když se probudil, cítil, že opravdu roste. Už už si myslel, že se stal člověkem.

Podíval se dolů a ve studánce uviděl sám sebe, ne však jako člověka, ale jako krásný mladý strom. Už nechtěl být člověkem, ale nejvyšším stromem lesa.

Petr Pavlík, Karel Šarközi ze 7. A

Srnka Linda

Vždy, když začne podzim, všechna zvířata si připravují zásoby na zimu. Mezi ně patří i srnka Linda se svými přáteli. Spolu s nimi prožívá ta nejrůznější dobrodružství, nejvíce však s ježkem Evženem, který je jejím nejlepším kamarádem.

Jednoho dne si takhle Linda vyrazila na procházku po lese, jen tak se všemožně procházela a najednou uviděla ježka Evžena, jak sbírá jablka pod stromy. Přišla k němu a ptá se: „Co to tady děláš?“ a Evžen odpovídá: „No blíží se přece zima, a tak si tu sbírám nějaké dobroty.“ Jakmile to dořekl, Linda si uvědomila, že sama žádné zásoby nemá. Pomyslela si: „Co teď budu dělat? Teď už toho moc nasbírat nestihnu!“ Další den šla za svými kamarády, aby je poprosila o pomoc. Ti ani na vteřinu neváhali a vydali se s ní hledat nějaké to jídlo. Veverka Julča posbírala usušené houby, ježek Evžen donesl zase několik jablek a hrušek, sysel Franta různé drobné plody a skunk Teodor kůru ze stromů. Linda si nasbírala plno kaštanů a žaludů, bylo hotovo! Všechno, co s kamarády nasbírali, jí bohatě vystačí na celou zimu.

Kamarádům s radostí poděkovala za velkou pomoc, uložila si zásoby, a protože všechna ostatní zvířata už také měla plné komůrky, mohli se společně těšit na další, tentokrát zimní dobrodružství.

ZIMA

Zima vypravuje...

Eskymáček Kubík a maličký Snížek

Na daleké Sibiři žila osada nebojácných Eskymáků. Ale přece bylo něco, čeho se velmi báli. Byli to lední medvědi. Stará legenda vyprávěla, že když se k medvědům jen přiblížíte, už se nikdy nevrátíte zpátky domů. A protože putování medvědů mělo přijít až za týden, vydali se ještě naposledy Eskymáček Kubík a jeho tatínek nalovit ryby.

Vyřezali díru do ledu, ale nevylovili zatím nic. „Tati? Mohl bych se jít tady kousek projít?“ zamumlal Kubík. „Můžeš,“ povídá tatínek, „ale musíš být opatrný a moc se nevzdalovat! Maximálně tam k té velké hromadě sněhu.“ „Vždyť mě znáš, tati,“ usmívá se Kubík a rozběhne se. Když vyleze s námahou na kopec, rozhlíží se na všechny strany. Chvilku postává, když uslyší jemňoulkové kňourání. „Co to může být?“ pomyslí si a pomalounku se plazí blíž a blíž. Když dorazí, nemůže uvěřit svým očím! Osamocené medvědí mládě zahrabané ve sněhu! Chvilí váhá, jestli jej má vytáhnout, ale nakonec roztomilého medvídko vyhrabuje. „Vezmu si tě s sebou domů,“ povídá Kubík a utíká, co mu síly stačí, zatímco tatínek na něj z dále volá, že nachytal spoustu ryb a můžou se vrátit domů. „Tati, hned jsem zpátky, to budeš koukat!“ povídá Kubík určeně a vytahuje zpod kožíšku malého medvídko. Když ho tatínek uviděl, nechtěl uvěřit, že vidí medvěda, ale když mu to Kubík vysvětlil, povolil, že se o něj postarají do té doby, než se bude o sebe moci postarat sám.

A tak ho vzali do vesnice. Lidé byli ze začátku podezíraví, ale pak si medvídko oblíbili a začali mu říkat Snížek. Dávali mu čerstvé ryby a nechávali ho spát v domečcích. Všichni si ho moc oblíbili, a když nadešel den, kdy jej měli vypustit zpět do přírody, nikomu se nechtělo ho opustit. Ale i když jej vypustili, Snížek se nikdy moc od vesničky nevzdálil, a tak jej lidé stále vídali chodit okolo domů.

Od té doby se už v sibiřských končinách nevypráví staré legendy o nebezpečnosti těchto zvířat, ale příběh kamarádství člověka a medvěda.

Eliška Theimerová a Martina Vokurková, 7.A

Nedočkavé sáňky

Nové sáňky, které Maruška našla pod stromečkem, čekaly nedočkavě ve stodole, až napadne sníh a budou poprvé sáňkovat. Vtom se z druhého konce stodoly ozvalo zabručení a nové sáňky se polekaly. Vystrašeně se zeptaly: „Kdo je tam?“ Ze stínu vyjely staré, oprýskané sáně a na ty krásné nové sáňky se mračily. „Chci spát a potřebuju ticho,“ zavrčely staré sáně, „a na to, abyste vyjely, je málo sněhu.“

Když nové sáňky viděly, že to není žádné strašidlo, ale jen staré, protivné sáně, přestaly se bát, uraženě se otočily a popojely k vratům od stodoly. Škvírkou nakoukly ven a radovaly se. „Říkej si, co chceš, venku je sníh,“ promluvily ke starým saním. „Půjdeme to zkusit,“ řekly si samy pro sebe a znovu radostně poskočily. „Jsi blázen, ještě někde zapadneš!“ ozvaly se staré sáně ze svého tmavého koutu. „Já to zvládnou,“ odpověděly nové sáňky trucovitě. „Jsme nové, mladé a hezké. Ne jako vy, které jste určitě rezavé,“ posmívaly se. Nedočkavě se rozjely ven a vesele zakroužily. Sněhu opravdu nebylo mnoho, ale vůbec jim to nevadilo. „To zvládnou, to zvládnou,“ opakovaly si celou cestu. Když byly konečně nahoře, nemohly se dočkat, jak to pojede dolů plnou rychlostí. Otočily se a prudce vyrazily. Vítr svištěl okolo a sáňky si připadaly jako závodní sáně. Když už byly skoro dole, hned před nimi se náhle objevil důlek v trávě, kde nebyl vůbec žádný sníh. Sáňky ho chtěly rychle objet, ale nepodařilo se jim to, a převrátily se. Sáňky byly v pasti a nemohly se pohnout. „Pomóc! Pomóóóóóóc!“ volaly zoufale. Už si myslely, že tam takhle zůstanou navždy, a najednou za sebou uslyšely nějaké zvuky. „Jako bych to neříkal,“ ozvaly se ze tmy staré sáně. „Prosím, prosím, pomoz mi,“ škemraly nové sáňky. „Myslíš, že já, staré a zarezavělé, to zvládnou?“ zeptaly se staré sáně a ty nové se zastyděly. „Omlouvám se ti,“ řekly potichu. „Měly jste pravdu a já na vás byl ošklivý. Nezlobte se, prosím.“ „Tak pozor!“ řekly staré sáně smířlivě. „Až napočítám do tří, strčím do vás.“ Jak řekly, tak i udělaly a nové sáňky se lehce dostaly zpátky. Sáně odjely společně zpět do stodoly a nové sáňky si slíbily, že se k těm starým saním už vždy budou chovat slušně. Vždyť je zachránily! S touto myšlenkou spokojeně a unaveně usnuly.

Jaké bylo jejich překvapení, když do stodoly přišla druhý den ráno Maruška a obojí sáňky vytáhla ven. Přes noc napadlo tolik sněhu, že blátivá díra na kopci zmizela a sáňky mohly s Maruškou na sněhu dovádět celý den. Konečně se dočkaly.

David Vrábel a Jakub Kollár, 7. A

O líném bobrovi Honzovi

Byl jednou strašně líný bobr jménem Honza. Zatímco ostatní kamarádi bobři od jara do zimy stavěli hráze a lovíli si ryby, Honza jen ležel na kameni a chytal bronz.

Pilní bobři lovíli ryby v řece a navlékali je na proutky, aby pěkně uschly a vydržely jim po celou zimu. To se potom takový bobr v zimě probudí, sáhne do spíže pro rybu a může dál spát.

„Měl by sis také nalovit nějaké ryby na zimu,“ domlouvali mu kamarádi, budeš mít v zimě hlad!“ Honza jen mávnul rukou a řekl: „Nemám čas, musím odpočívat.“

A tak uplynulo jaro, léto, podzim a byla tady najednou zima. Všichni si zalezli do svých postýlek a uložili se k zimnímu spánku. I Honza si lehl do své postýlky a spal. Netrvalo však dlouho a Honza se probudil a měl hrozný hlad. Vylezl ze své nory a zaťukal na souseda, jestli by mu nedal nějakou ze svých ryb, protože má strašný hlad. Ale soused ho odbyl se slovy: „Ne, protože kdybys celou dobu jen neležel a nalovil sis také nějaké zásoby, nemusel bys teď chodit k sousedům a prosit o jídlo.“ Tak Honzovi nezbylo nic jiného, než se vypravit k řece a něco si ulovit. Ale venku byla taková zima, že celá řeka zamrzla, proto tedy vzal Honza sekeru a vysekal do ledu díru. Páni, ve vodě se míhala jedna rybka za druhou, ale nedosáhl na ně! A tak skočil skrz tu díru v ledu do té ledové vody, aby ulovil pár ryb.

Domů se pak vrátil celý promrzlý a mokrý a kromě malé hubené rybky chytil i pořádnou rýmu. Po zbytek zimy ležel Honza v posteli a pil jen horký čaj. A když tak Honza ležel celou tu zimu v posteli, přemýšlel a řekl si: „Takhle už to fakt dál nepůjde!“ Když roztál i poslední kus ledu na řece, Honza byl první, kdo začal stavět hráze a chytat ryby, aby už nikdy nemusel v zimě shánět jídlo u sousedů anebo v ledové vodě.

Tomáš Lindovský a Adam Bednár, 7. B

Zimní pohádka

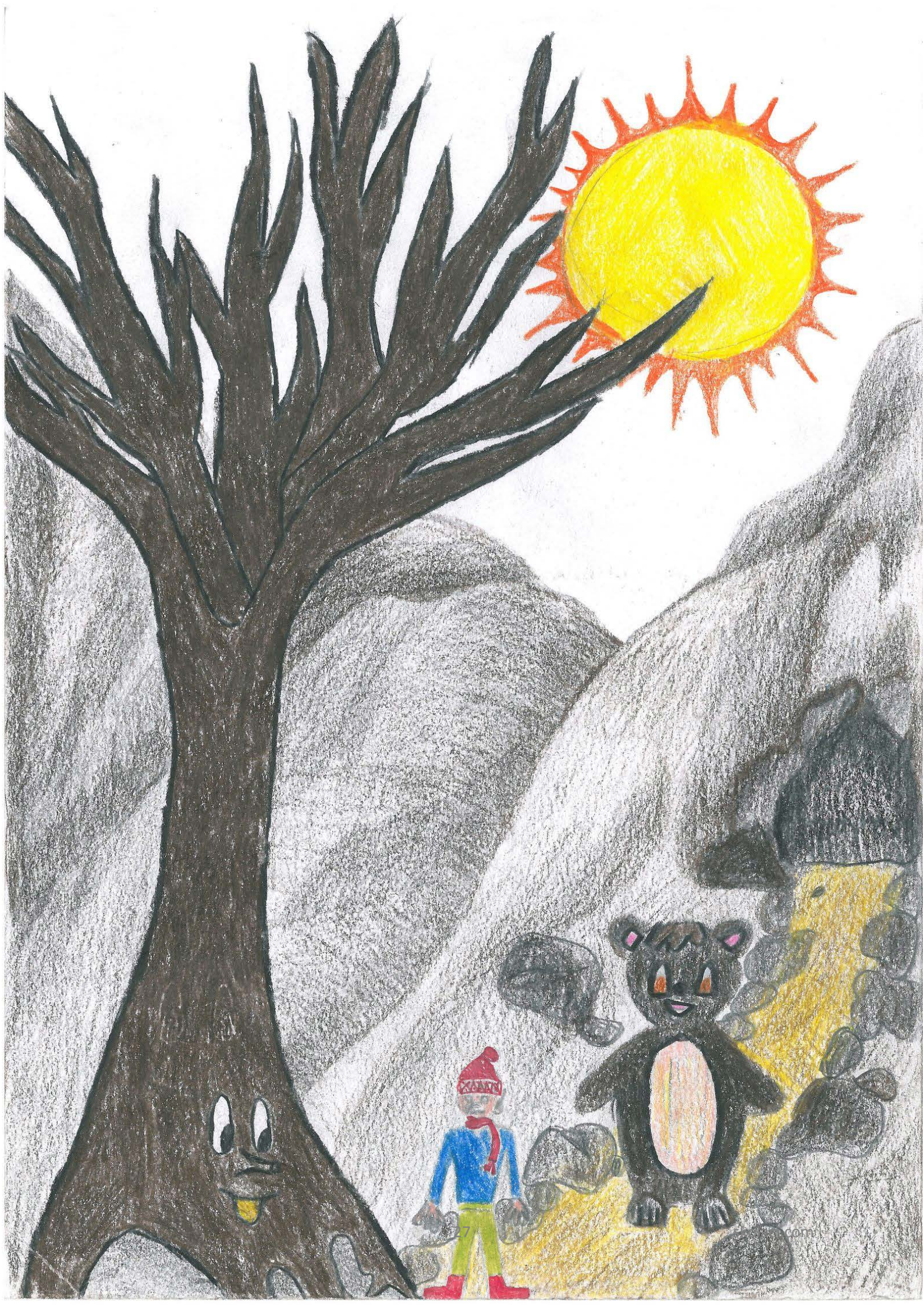
O medvídkovi, který nechtěl spát

Staré medvědici z paloučku se narodil medvídek Brumla, a ten nikdy nechtěl jít spát. Přitom nastal čas uložit se k zimnímu spánku, ale Brumlovi se to vůbec nelíbilo. Marně ho máma medvědice přesvědčovala o tom, že každý medvídek musí v zimě spát, protože by neměl v lese co jíst. Když už medvědice nevěděla kudy kam, objevil se maličký zimní skřítek Závějníček. Ujistil medvědici, že se o malého nezbedu postará, aby šla v klidu spát a nechala vše na něm.

Zimní skřítek medvídkovi vysvětlil, že je zima opravdu nebezpečná a dlouhá a že má maminka pravdu. Aby ho o tom přesvědčil, vzal medvídku do lesa ke starému dubu. Dub Brumlovi vyprávěl, jak je na podzim unavený, a proto se těší na zimu, že si odpočine. Jeho kořeny nabерou sílu, aby se s prvním jarním sluníčkem mohl celý zazelenat v novém listí. Stejný příběh medvídkovi vyprávěla i kapradina a tráva v lese. Medvídek nakonec souhlasil, že si půjde alespoň lehnout k mámě do pelechu, protože je přece jenom trošku unavený. Zimní skřítek se k němu přitulil, mávl bílým proutkem a z oblohy se začal snášet sníh.

Brumla se díval, jak vločky pomalu zasypávají celou krajinu jako bílou peřinu a z té bílé krásy medvídkovi pomalu těžkla víčka. Ještě se na skřítku Závějníčka usmál a pak usnul dlouhým zimním spánkem.

Petr Pavlík a Jan Hrbáč, 7. A

ZIMA VYPRAVUJE...

O vločce

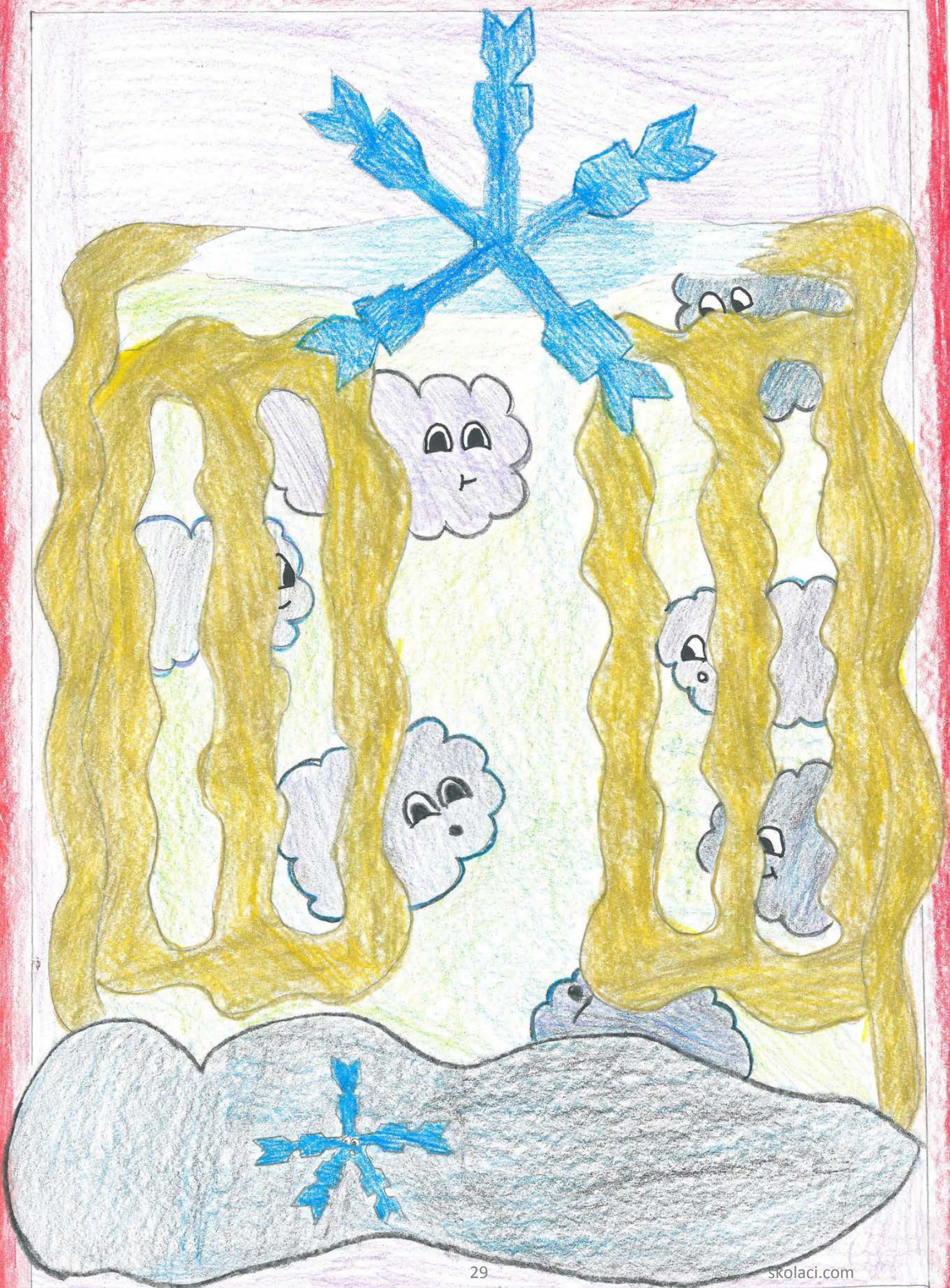
Zima, to je období plné sněhu, rampouchů, závějů, sněhuláků a vloček.

Jenomže ta letošní zima je zatím bez sněhu. A to víte, když se v nebi zrodí malá vločka, už se nemůže dočkat, až spatří děti, sáně, rampouchy a sněžná iglú.

A tuto zimu se zrodila ta naše, vločka Emily. Emily byla strašlivě nedočkavá na to, až spadne dolů na zem. Bohužel Zimní královna nechtěla tak brzy snít, proto se Emily rozhodla pomoci zimě sama. „Ale jak takovou zimu zařídit?“ pomyslí si Emily. „Zkusím zabouchat na bránu sněžných mraků!“ Co to? Brána už je dávno otevřená, a tak se tam Emily rychle a potichu vkrade a prosí sedmero sněžných mraků, jestli by už nemohly ze sebe upustit alespon trošku snížku. „Na spuštění sněhánků potřebujeme slyšet heslo na sněžení,“ pravil nejmoudřejší z mraků. Emily si povzdychla. Byla naštvaná a kopla do jednoho z mraků. „Au! To se nedělá!“ „Já vím, omlouvám se,“ odpověděla smutně Emily.

„Moc prosím, sněžní mráčkové, prosím, upust'te alespon kapínek snížku, prosím.“ „Aleluja, aleluja!“ vykřiklo sedmero mraků najednou. „Přišla jsi na to heslo, Emily.“ A v tu ránu začalo sněžit. Emily poděkovala a spadla na zem, kde už na ni netrpělivě čekaly děti.

Michaela Lihotzká a Eliška Holinková, 7. A

O zimě se zajíčky

V nedalekém lese u Bílovce žil zajíček Ušáček se svými rodiči a sourozenci.

Jednoho zimního dne se šli projít do lesa. Zajíček Ušáček uviděl svého kamaráda Felixe. Zavolal na něj: „Ahoj Felixi! Co tady děláš?“ A tak se dali do řeči. Rodiče šli dál, ani si nevšimli, že tam zajíček zůstal.

Mezitím si zajíček s Felixem hráli ve sněhu. Stavěli sněhuláky, koulovali se, dělali andělíčky a vyprávěli si, co budou v zimě dělat. Když už byl večer, musel jít Felix domů a rozloučil se zajíčkem. „Ahoj, tak se zase někdy uvidíme“ a odešel. Zajíček se vydal domů, ale ve tmě neviděl na cestu, po které přišel, a zatoulal se do hlubokého lesa.

Bloudil mezi stromy a zašel dál do lesa, kde byl sníh hlubší a hlubší. Cesta už byla velice únavná, proto si lehl do sněhu a usnul. Naštěstí poblíž bydlela jeho tetu Glorie, která se zrovna procházela po lese. Když uviděla zajíčka, jak spí ve sněhu, řekla si sama pro sebe. „Ušáčku, co to tu děláš? Vždyť celý promrzneš,“ tak ho vzala k sobě do domečku ve stromě. Tam prospal celou noc. Ráno se lekl. „Kde to jsem?“ řekl vystrašeně, ale když uviděl tetu Glorii v kuchyni, tak se uklidnil. Na zajíčka čekala na stole dobrá snídaně s horkým čajem. Po snídani musel vysvětlit, jak se dostal do temného hlubokého lesa. Když tetě všechno povyprávěl, vydali se na cestu domů.

Za chvíli už se všichni shledali. To bylo radosti, když uviděl maminku a ona Ušáčka a tetu Glorii! Všichni byli veselí, že se zajíček Ušáček našel.

Celý zbytek dne si spolu hráli ve sněhu. Večer si přečetli pohádku a šli spát. Už můžeme jen hádat, jaké krásné sny se jim zdály.

Adéla Vrábelová a Tereza Kopačková

Pohádka o netrpělivém sněhovém mraku

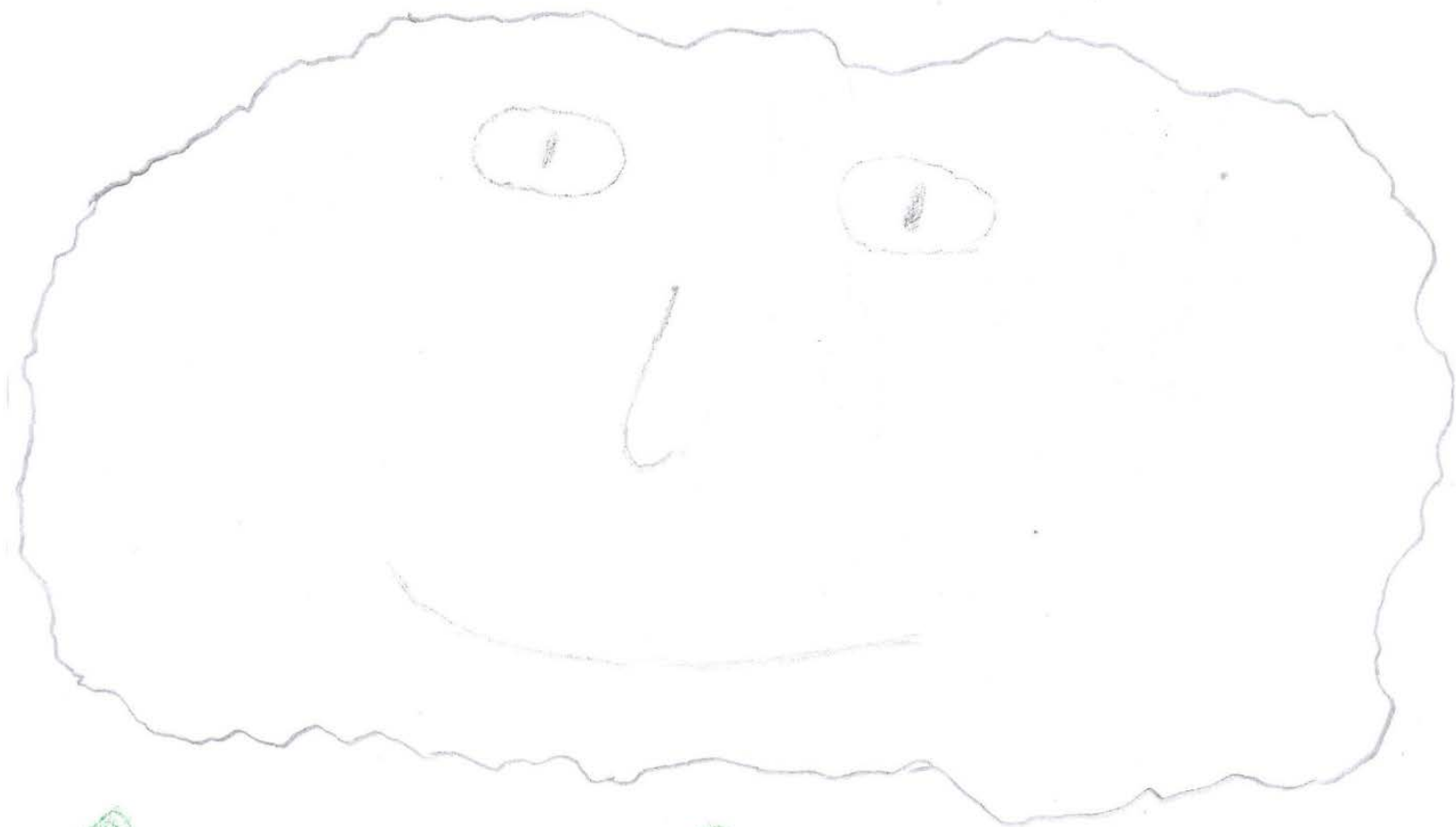
Jednou žil byl jeden sněhový mrak a ten se jmenoval Petr. Byl to krásný veliký mrak plný drobounkých sněhových vloček. Nemohl se dočkat, až všechny ty bílé třpytivé vločky vypustí na zem. A protože to byl mrak hodně netrpělivý, předčasně vypustil jednu jedinou sněhovou vločku. A to neměl dělat.

Najednou se zvedl silný vítr a Petr uviděl černý mrak, který se blížil přímo k němu! Když se podíval pozorněji, zjistil, že se na něj řítí sám Pan Mračen, který ho přísně pokáral: „Protože jsi předčasně vypustil sněhovou vločku, žádná zima letos nebude!“ zahřímal mohutným hlasem a odplouval pryč. „Pane Mračen, počkejte,“ volal Petr, „co můžu udělat, abych svou chybu napravil?“ Ale Pan Mračen ho už neslyšel. A tak se Petr vypravil pro radu ke svému staršímu bratru Ondřejovi, který mu poradil: „Petře, musíš Pána Mračen porazit ve větrném závodě, ale dej si pozor, má váček s tím nejsilnějším větrem.“

Petr poděkoval za radu a hned se vydal do paláce Pána Mračen. Podařilo se mu tam tajně proklouznout a v jedné z chodeb objevil váček s větrem, který vyměnil za svůj. „Co zde pohledáváš?“ Pan Mračen stál za Petrem a tvářil se přísně. „Přišel jsem, abych vás vyzval k větrnému závodu,“ řekl odvážně Petr. Pan Mračen se hlasitě zasmál. „Dobře, přijímám tvou výzvu. Když vyhraješ, můžeš vypustit všechny sněhové vločky. Ale když prohraješ, budeš sloužit v mém paláci.“ „Platí!“, odpověděl Petr.

V den závodu Petr tajně otevřel váček a najednou letěl obrovskou rychlostí a za chvíli byl v cíli. „Vyhrál jsem!“ K zemi se začaly snášet sněhové vločky, které Petr vypustil, a na zemi konečně zavládla zima.

Vojtěch Chýlek a Lukáš Jungmann, 7. A

Putování za paní Zimou

Začínala zima. Všechna zvířátka už měla připravené zásoby a těšila se na dlouhý spánek. Celý prosinec uběhl, a sníh nikde. Ani jediná vločka se nesnesla k zemi, ale všichni věřili, že v příštích dnech určitě nasněží. Lidé se pozastavovali a kroutili hlavami. Byla to ta nejteplejší zima snad za celé století. A to je velmi špatné, když jedno roční období chybí.

V jednom domečku v Bílovci seděly dvě malé děti a vzpomínaly na loňskou zimu. V té době jezdily na saních a bobech a stavěly iglú a sněhuláky. „Nechápu, co se s tou zimou stalo,“ řekl po chvíli Tom. „Možná na nás paní Zima zapomněla a šla se podívat po světě,“ odpověděla zamyšleně jeho sestra Emilka. „Už to mám, půjdeme ji najít,“ pokračovala. „A kde bys chtěla Zimu najít? Může být kdekoli!“ „No, to může. Ale třeba je přece jen u nás na horách.“ „Příští týden jedeme na chatu do Beskyd, zkusíme se tam podívat po paní Zimě.“

Uplynul týden a rodina byla na cestě do hor. Věřili, že na horách přece jen nějaký sníh bude. Jaké bylo zklamání dětí! I tady na ně čekala zelená louka a první květy jara.

„Paní Zimo, kde jsi? Co se ti stalo? Ublížil ti někdo?“

Děti se rozhodly jít paní Zimu opravdu hledat. Potichoučku jako myšky proklouzly kolem pokoje rodičů a s nadějí utíkaly do hor. Kde jinde by Zimu měly vlastně hledat, než na nejvyšší hoře Beskyd? Cesta byla obtížná a na Lysou horu došly úplně vysílené. Nahoře foukal studený vítr. „Zkusíme to tudy.“ Obě děti se rozběhly. Vítr postupně slábnul, až bylo úplně bezvětří. „Tomíku, myslím si, že jdeme špatným směrem. Podívej, jdeme pořád směrem ke Sluníčku, Zima bude určitě bydlet na opačné straně kopce.“

„Máš asi pravdu, Emilko. Vrátime se a půjdeme na druhou stranu.“

Vítr opět zesílil, ani slunce tolik nehřálo. Dětem začínala být zima. Nevzdávaly se však. Najednou zaslechly slabounký vysílený hlásek.

Vzhledly a uviděly krásnou paní v bílých šatech. Seděla v kočáře taženém bílými koni. „Co tady děláte?“ zeptala se tiše paní. „Vy jste určitě paní Zima. A my vás hledáme,“ odpověděly děti. Potom se Tom zeptal: „Jak to, že vás ostatní nevidí?“ „Vidí mě jenom ten, kdo mě doopravdy hledá,“ odpověděla bledá smutná paní. „Proč mě hledáte?“

Děti se pustily do povídání, jak zima všem chybí. Zima se zamyslela. „Já myslela, že nikomu nechybím. Když přivolám sníh, je většina lidí nazlobených, protože mají rádi teplo.“

„I kdyby to některým lidem vadilo, tak se své vlády nesmíš vzdát. Potřebují tě všechny děti a hlavně příroda, neboť zvířata i rostlinky si musí odpočinout. Jsi důležitá pro všechny.“ „Opravdu?“ „Prosíme tě, neodjížděj. Máme tě rády. Moc si přejeme sníh.“

Zima poznala, že děti mluví pravdu a lidé si skutečně zimu přejí. Z tváře jí zmizel smutek, pobídla koně a již plná radosti zakroužila nad Lysou horou. Za kopyty koní slétly k zemi první sněhové vločky. A do rána pak sníh pokryl celou zemi.

Anežka Krejčí. 7. A

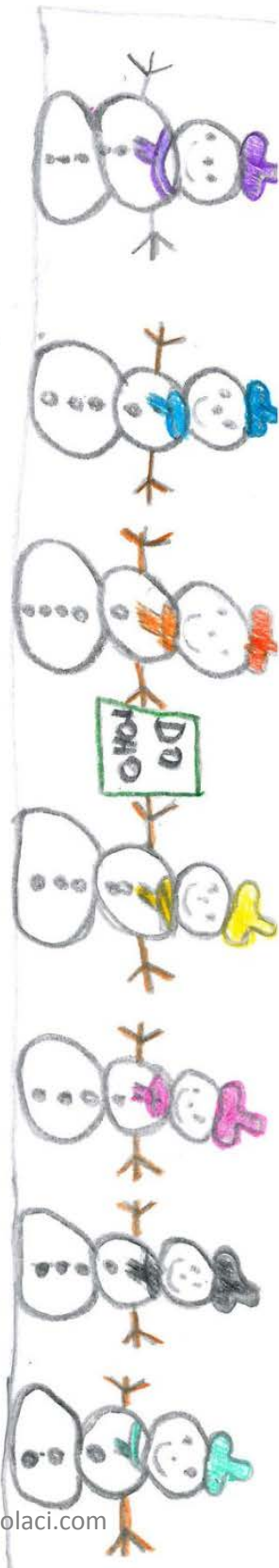
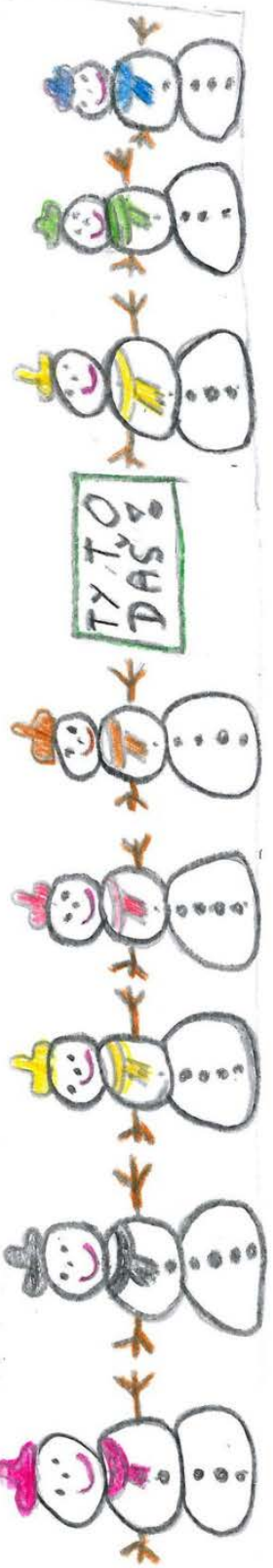
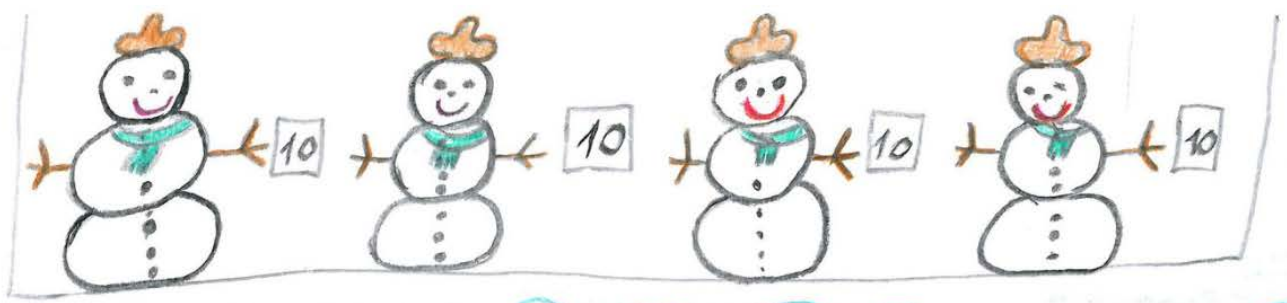
Sněhulák Zmrzlík

Bylo, nebylo jedno město, plné sněhuláků. Bydlel tam starosta jménem Žumpa a jeden roztomilý sněhulák Zmrzlík. Nikdo si s ním nechtěl hrát, protože byl malý, a tak se Zmrzlík přihlásil do dětské olympiády.

Jednou, když přišel domů, udělal si malý kalendář a každý den, který uplynul, si škrтал, jelikož se nemohl dočkat, jak předvede všem kamarádům, Vločce, Anny a Ouškovi, jak to umí na lyžích rozjet.

Vždy před spaním si představuje, jak vyjíždí, krouží, jede dál, vyskočí, udělá krásnou otočku a přejíždí přes cílovou čáru a porotci dávají každý 10 bodů a on radostí vyskočí a jeden porotce řekne: „Jooooooooo, Zmrzlík vyhrává“ a vtom ho maminka zavolá k večeři. Zmrzlík jde do kuchyně, sedá si na židli a maminka mu donese večeři, zatímco tatínek si čte noviny. Zmrzlík říká: „Víte, o čem jsem snil?“ Tatínek ani maminka to neví, tak jim to všechno povykládá a tatínek řekne: „Tak už běž spát, zítra uvidíš.“ „Tak jo, dobrou, mami, dobrou, tati.“ „Sladké sny, Zmrzlíku.“ Usne a zanedlouho se ve snu připravuje na malou olympiádu. Bohužel, je čtvrtý. „To nevadí,“ říká si Zmrzlík, „vydal jsi ze sebe všechno.“ Porota vyhlašuje: „Blahopřejeme našim výhercům, finále se uskuteční za 14 dní. Zmrzlík jde domů, lehne a přemýšlí, jak by to vypadalo, kdyby tam byl. Ráno jde tatínek do práce a hle, něco je ve schránce. Vytahuje z ní dopis a na obálce je napsané jméno Zmrzlík. „Zmrzlíku, Zmrzlíku, něco ti přišlo.“ „Mně přišel dopis, jupíiiiiii, to je super!“ V dopise stojí: „Milý Zmrzlíku, při kontrole jsme zjistili, že pan Bumba podváděl, a tak jsme ho vyloučili a vás zveme do finále. Blahopřejeme a budeme se na vás těšit, starosta Žumpa. „Mami, tati, víte, co to znamená?“ „Jo, víme, jdeš do finále, hned běž cvičit.“ Tak Zmrzlík cvičil, cvičil a cvičil, až přišel ten den. „Držíme ti palečky!“ „Držte, budu je potřebovat. První jede sněhulák Dan, jede a jede a je v cíli. Postupně jedou všichni, až přijde řada na Zmrzlíka. Zmrzlík jede, krouží, jede dál, vyskočí, udělá krásnou otočku a přejíždí přes cílovou čáru! Od všech dostává 10 bodů, a tak Zmrzlík vyhrává celou olympiádu. „Huráááááááááááááááá!“

Pavla Lindovská, 7.A

Tři zachránci

Bylo, nebylo, na kraji lesa žil krtek, který pravidelně jednou za týden šel na lesní schůzi.

„Haló, krtku, vstávej, máš tady poštu!“ volala veverka. „Kdo mě to budí, aha, to jsi ty, veverko, co mi neseš,“ volal krtek. Veverka říká: „Jako obvykle, je to pozvánka na schůzi. Tak rychle vylez, musím ještě rozdat pozvánky dalším!“ „Veverko, tak v kolik je ta schůze?“ volal krtek, ale veverka ho už neslyšela. Krtek rozlepil dopis a v něm stálo. Milý pane krtku, dovolujeme si vás pozvat na lesní schůzi. Koná se dnes v 10:00 hod. „Tak to je za půl hodiny, to si musím pospíšet,“ pomyslel si krtek. Půlhodina uběhla a krtek spěchá na schůzi. „Dobrý den, přátelé, sešli jsme se tu, abychom projednali vánoční výzdobu a taky někdo unesl paní Zajíčkovou,“ řekl předseda. „Kdo se jí vydá zachránit, ať se přihlásí.“ Krtek, veverka a srnka se dobrovolně přihlásili a dostali výzbroj. Ve výzbroji měli dřevěný meč, granátové šišky a prak s žaludovými náboji. „Můžete se hned vydat na cestu, tady máte zbraně, tak hodně štěstí!“ volali jejich kamarádi. „Veverko, vylez na strom a podívej se, jestli je neuvidíš!“ „Vidím toho únosce!“ volala veverka. „Poběžme tam, ale hlavně potichu,“ volal krtek. „Hele, koho jsme chytili!“ „Tak tě tu máme, medvěde! Hned ji pusť!“ „Vy jste si dali odvalu přijít až ke mně?“ volal medvěd. „Jo, ale nemáš žádnou šanci.“ „Ale mám, no, no, to je toho, tři proti jednomu.“ „Připravte se, 3,2,1, teď! Na něj!!!“ „Nechte toho, slyšíte, krtku, já jsem tady, volala paní Zajíčková!“ „Tady máš, ty starý medvěde!“ „Au au,“ volal medvěd. „Běžte, utíkejte všichni,“ volal krtek na kamarády, když pomohli paní Zajíčkové dostat se na svobodu.

„Kamarádi, vyhráli jsme, hurááá!“ Spolu s nimi se celý les radoval, tančil a byl šťastný za to, že zachránili paní Zajíčkovou a že se nikomu nic nestalo.

Pavla Lindovská, 7. A

JARO

Jarní probuzení

Na nedaleké louce poblíž lesa žije v podzemním domečku rodina zajíčků. V tom domečku žije maminka Klaudie s tatínkem Kamilem spolu se svými dvěma dětmi Emilkou a Filípem.

Po zimě pomalu přichází jaro. Začínají kvést sněženky, petrklíče, sasanky a další květiny. Ze zimního spánku se probouzejí všechna zvířátka stejně jako naše rodinka zajíčků. Celý domeček je provoněný jarní vůní. Vtom Emilku z té vůně zašimrá nos a celým domečkem se ozve hlasité kýchnutí. Emilka si přitiskne peřinu k puse a zkouší znovu usnout. Z vedlejší postýlky se ozve: „Dobré ráno, sestřičko.“ Emilka pootevře oči a uvidí brášku Filípka, kterého probudila hlasitým kýchnutím. „To jsme ale dlouho spali, už se velice těším, až se venku proletíme mezi rostoucími květinami,“ podotkne Emilka. Bráška odpoví: „Co kdybychom šli ven, než se mamka s tatínkem probudí?“ Společně utíkají pryč a hrají si na honěnou. Utíkají dál a dál, až se dostanou na neznámou louku, kterou nikdy neviděli. Celá je poseta zajímavými květinami. Emilka říká: „To jsou krásné květiny, takové jsem nikdy neviděla. Natrhám je mamince!“ „Emilko, netrhej je, jsou jedovaté,“ ale varování přichází pozdě. Emilka už leží na zemi. „Co budu dělat?“ ptá se vystrašeně Filípek sám sebe, ale pak si vzpomene, co jim maminka vždy radila. „Když budete v nebezpečí, třikrát zahoukejte a přiletí vám na pomoc vaše kmotřička, paní sova, která už bude vědět, co má dělat. Přes celou louku se třikrát ozve hlasité houknutí a za chvíli u něj přistává paní sova. Ta ihned věděla, co má dělat. Vytáhne z batůžku bílé květiny, které Emilce přiloží na ruce a ta se hned probouzí. „Co se děje?“ ptá se Emilka, když vidí třesoucího se Filípka a paní sovu. Oba jsou moc rádi, že lék Emilce pomohl. Když paní sova uviděla, že už je vše v pořádku, rozloučila se s dětmi a letěla pryč. Filípek a Emilka se vydali domů a cestou si vše vysvětlili.

Doma je už netrpělivě čekali rodiče, neboť lesní poštou se o celé události okamžitě dověděli. Emilka s Filípem mamince a tatínkovi vše vyprávěli. Tatínek pak dodal: „Tak to půjdeme paní sově poděkovat, že vám pomohla. A ty, Filípku, jsi hrdina, protože jsi nezmatkoval a věděl jsi, co máš dělat.“

Adéla Vrábelová a Tereza Kopáčková, 7. A

Jarní pohádka O zatoulaném beránkovi

Byl jednou jeden malý beránek, jmenoval se Matýsek a žil se svou rodinou na farmě. Jednoho slunného dne se Matýsek s maminkou vydali pást na louku pod lesem. Pásli se až do setmění, když tu se najednou přihnala strašlivá bouře a spustil se tak prudký déšť, že nebylo vidět na krok.

Všichni se rozběhli úprkem domů kromě Matýska, který pod nedalekým stromem spal tvrdým spánkem. Když se probudil, byla už černočerná tma, proto hned začal volat maminku, ale nikdo mu neodpověděl. Jeho nářek uslyšela sova, přiletěla k němu a zeptala se: „Proč pláčeš a naříkáš?“ Matýsek sovičce Rozárce všechno pověděl a ona slíbila, že mu pomůže, ale protože létá jenom v lese, neví, kde Matýsek bydlí. Společně se tedy vydali ke studánce, která by jim snad mohla poradit, jak se dostat domů. Když přišli na místo, studánka už je očekávala, neboť pramínky vody, které do ní stékají z širokého okolí, jí vše řekly. Studánka Matýskovi poradila, aby následoval pramínek, který z ní vytéká. „Půjdeš stále podél potůčku, a to tak daleko, dokud nedojdeš na palouček, odkud bys měl vidět světlo ze stájí.“ Jak studánka řekla, tak také udělal. Když došel na palouček, ve dveřích stáje uviděl maminku, a hned se za ní rozběhl. Ještě ten večer mamince slíbil, že už se od ní ani nehne, aby se podobné dobrodružství nikdy neopakovalo. A pokaždé, když se šly ovce napít k vodě, Matýsek s maminkou studánce poděkovali za to, že zatoulané jehňátko přivedla domů.

Petr Pavlík, 7. A

Jaro vypravuje...

O žížale Lauře

Mladá žížala Laura měla hodně snů a přání. Také měla velmi bujnou fantazii a představovala si, jak létá. Umět létat bylo Lauřino největší přání už od dětství. Když uviděla letět na modré obloze hejno ptáků, měla strach, že ji sezobnou, ale zároveň je obdivovala, že umí něco tak kouzelného.

Jednou, když její maminku sezobla slepice, tak Laura byla naštvaná, protože připadla do péče své tetě Strace. Její teta byla pták, proto ji Laura neměla moc v lásce, ale uvědomila si, že ji může pomoci splnit přání naučit se létat. Jak řekla, tak i učinila.

„Teto Strako! Naučíš mě létat?“ Touto větou Laura vzbudila druhý den svou tetu. „Blázníš? Vždyť nemáš peří ani křídla. Jak chceš umět létat? Probud’ se ze snu. Už jsi v našem světě?“ vyhrkla naštvaná Straka a Laura si pomyslela, že se rozbřečí. Jenomže Laura je statečná a chce dosáhnout svého. Pěkně žadoní: „Prosím, teto Strako, prosím!“ a teta Straka na to přistoupí. „Dobře. Sice tě nenaučím létat, ale mám nápad. Já si k tělu přivážu provaz a ty budeš zavěšená na jeho druhém konci. Budeme tak létat společně. Jenom doufejme, že nejsi moc těžká, abychom pak nespady dolů na zem obě dvě. Lano je pevné, takže by se to mělo podařit.“

„Jupí! Já budu létat, já budu létat! Neboj, jsem lehká jako to nejlehčí pírkó, teto,“ vykřikla Laura. I když ze mě nebude létající žížala, já poletím, hurá! „Mockrát ti, teto Strako, děkuji, že mi splníš můj největší sen už od dětství.“

Když se poprvé vznášely nad mraky na krásně modré obloze, bylo to tak nádherné, že žížalka Laura ani nedýchala a nakonec tetě z vděčnosti pošeptala: „A s tebou to je ještě lepší!“

Michaela Lihotzká a Eliška Holinková, 7. A

PRVNÍ JARNÍ PROCHÁZKA

Jednoho krásného jarního dne vyrazila rodinka zajíců na výlet. Tatínek s maminkou skákali vedle sebe a jejich dvě zajíčata, Vendulka a Kulíšek, poletovala kolem nich.

Došli na velkou louku, na které rostly kytky všeho druhu. Vendulka s Kulíškem si na louce začali hrát na schovávanou. Zatoulali se ale moc daleko a tatínek s maminkou si toho nevšimli.

Zajíčci skákali sem a tam a snažili se v obrovském labyrintu najít cestu zpět. Pomalu se začalo stmívat a malým zajíčkům nezbývalo nic jiného, než se k sobě schoulit do klubíčka a usnout.

Časně zrána se probudila Vendulka a hned budila brášku. Museli najít cestu domů. „Mohli bychom se jít poradit za paní sovou. Slyšel jsem, že je velmi chytrá a nad lesem má přehled, když vše vidí z vrchu,“ uvažoval nahlas Kulíšek.

„Sovy přece ve dne spí a k tomu, slyšel jsi tatínka, jak říkal, že sovy jsou pro zajíce nebezpečné,“ namítla Vendulka.

Bloudili lesem a přemýšleli. Najednou Kulíšek o něco zakopl. „Au!“ vypískl.

„Ale, je to jen hromádka hlíny,“ řekla Vendulka.

Z ničeho nic se o kousek dál kopeček hlíny začal nadzdvihávat. Zajíčci se skrčili a sledovali, co se to děje. Na hlíně se ukázalo něco černého. Kulíšek se odvážil jít k neznámému zvířátku blíž. „Kdo jsi?“ zeptal se. „Krtek,“ odpověděla jim ta černá kulička. Chvíli se pozorovali, pak se krtek zamyslel a také se zeptal: „Nejste vy náhodou Vendulka a Kulíšek?“

Zajíčci přikývli. Krtek jim pověděl, že je celý les hledá a maminka s tatínkem se o ně bojí. „Znám báječnou cestu pod zemí, kde si můžeme zkrátit cestu,“ povídal.

Zajíčci byli moc rádi, že zase uvidí svoje rodiče. Vydali se společně s krtkem na cestu. Trvalo to jen chvíli. Za chvíli už byli na známém místě, kousek od domečku.

To bylo radosti, když se všichni shledali. Poděkovali krtkovi, že jim pomohl a Vendulka s Kulíškem měli o svém bloudění co povídat. Nakonec už byli tak unaveni, že usnuli k sobě přitisknutí ve svém teplém pelíšku.

Vendulka i Kulíšek si příště při schovávané určitě dají větší pozor, aby se zase neztratili a rodiče o ně neměli strach.

Anežka Krejčí a Natálie Hefková, 7. A

Jaro vypravuje...

Ztracená velikonoční vejce

V malém městě Bílovec se lidé rozhodli uspořádat jako první v okolí akci zvanou „Hon za velikonočními vajíčky.“ Měla se konat na Velikonoční pondělí u Střelnice. Všechny děti se moc těšily na tuto slavnost a na to, jak si odnesou nabarvená vajíčka.

Když svítalo na neděli, probudila se i zvířátka v parčíku Střelnice. Nebyla moc ráda, že se jim po lese válí nějaké kulaté a barevné věci. Nejdříve si jich všimla veverka Ema. Roznesla zprávu mezi všechny své kamarády. Jako poslední se tuto novinu dozvěděl zajíc Tom. Nejdříve nevěřil, že Ema mluví pravdu, ale pak vše uviděl na vlastní oči! Všude po lese byly rozházené barevné věci podobné malým míčkům. Zašel za ježkem Danem. Ten mu povídá: „Kolem půl dvanácté se dostav k velkému stromu a tam rozhodneme, jestli se les uklidí nebo se alespoň zjistí, co to může být. Tom tedy po cestě domů pohopkával pěšinkou a hned našel hlavně růžová a puntíková vejce. Jedno si vzal domů a zkusil zjistit, co to je. Usadil ho do křesla, ale ono se to ani nepohlo. Dal mu najíst dobré polévky, ale ani se to polévky nedotklo. Když dojedl svůj oběd a umyl talíř, podíval se na hodiny. Bylo přesně 11hodin. Řekl si: „Za chvíli je ta schůze! Nesmím ji propásnout! Pan sova určitě bude vědět, co s těmi kulatými stvořeními, kterým nechutná moje polévka.“ Ale najednou zazvonil zvonek u dveří. „Už běžím!“ křičí zajíc Tom. Otevře dveře a stojí tam děda. „Nevěděl jsem, že přijdeš, dědo,“ udiveně

pokukuje Tom. „To já taky ne, Tome, ale slyšel jsem o té velké slavnosti, která se tu koná! Tak jsem musel hned přijet!“ povídá děda a předává zajíci Tomovi dárek v podobě pečeného velikonočního beránka. „Jaká slavnost, dědo? Myslíš tu schůzi, na které se rozhodne, co s těmi barevnými věcmi, které lidé porozházeli po lese?“ „Co? Ne! Myslím tu slavnost, kdy děti hledají po lese schovaná velikonoční vejce. Jsou tu všude kolem! Určitě sis jich všiml,“ povídá děda s úsměvem. „Cože? Takže ty kulaté a barevné věci po lese jsou vejce? To mě mohlo napadnout! Musím zvířátkům zabránit, aby je uklidila!“

Ale to už bylo pozdě! Zvířátka už les uklidila a tak Tomovi nezbylo nic jiného, než obejít všechna zvířátka, aby mu pomohla vrátit do lesa všechna vejce. Naštěstí se všichni zapojili a pomohli vrátit vajíčka do lesa zpátky, a tak když zazařily první paprsky slunce do stromů, vše už bylo na svém místě a děti si mohly užít hledání vajíček. A nehledaly jenom děti! I zvířátka si našla svoje vajíčko, aby na tyhle Velikonoce nezapomněla.

Eliška Theimerová a Martina Vokurková 7.A

